

Hoeveel ruimte is er nog **voor de paradijsvogels**, dat is de vraag in 'Ruigoord – Een kosmisch lek'.

Ruigoord: een kosmisch lek

Documentaire

Regie

Peter Wingerder

81 min., in 26 zalen

Ergens gaat het pijn doen, de noden van industrie en kunstenaars gaan immers zelden samen.

Kent u dat verhaal van het arme kunstenaarsdorpje dat langzaam wordt ingeklemd tussen containers, tanks en andere uitwassen van de industrie?

Aan grootse contrasten inderdaad geen gebrek in *Ruigoord – Een kosmisch lek*, een vermakelijke, bij vlagen ontroerende documentaire over het leven in het Amsterdamse kunstenaarsdorp Ruigoord. De oudste culturele vrijplaats van Nederland staat in 2023 aan de vooravond van het vijftigjarig jubileum, maar wordt nog altijd met uitsterven bedreigd. Gemeente en industrie hebben meer ruimte nodig om de duurzaamheidsagenda te realiseren in de nabije haven, en dus moet er worden nagedacht over de toekomst van Ruigoord.

Met de gevaarlijke opslag van groene waterstof in grote tanks, kan de veiligheid niet altijd meer gegarandeerd worden. Kunnen er nog wel feesten, bruiloften en begravingen worden georganiseerd in de iconische kerk op het terrein?

Ergens gaat het pijn doen, zoveel is duidelijk, de noden van industrie en kunstenaars gaan immers zelden lekker samen.

Nieuw is dat natuurlijk niet, want de industrie heeft altijd een oogje gehad op het dorpje, dat in de jaren zeventig werd gekraakt door een groep kunstenaars (met de zege van de pastoor). Ruigoord werd een begrip, maar de industrie bleef azen. En dus moet er, ook nu weer, voortdurend worden geschakeld met de gemeente: wat mag er eigenlijk nog wel? En hoelang kunnen de bewoners nog blijven in hun dorp?

De documentaire van Peter Wingerder werkt daarbij goed als vrolijk portret van een kleurrijke gemeenschap door de jaren heen, maar ook zeker als onderzoek naar de vraag hoeveel ruimte er in een steeds dichter bevolkte omgeving nog kan zijn voor de paradijsvogels.

Tegen de tijd dat er een typisch Hollands compromis wordt gevonden om iedereen – in elk geval een beetje – tevreden te houden, heeft Wingerder ons natuurlijk allang een kant laten kiezen. Want wat is het heerlijk om al die aanstekelijke figuren te zien, terwijl ze schilderen, hun eigen drank stoken, of poëtisch mompelen over de staat van wereld en planeet. Heeft Wingerder ons in een kleine anderhalf uur toch verdomd knap ingepakt. Gelukkig is er uiteindelijk genoeg hoop voor de nabije toekomst en kan Ruigoord er weer heel wat jaren tegenaan. En terecht. Op zo'n unieke commune mag de wereld best een beetje zuinig blijven. **AM**